

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5Co/75/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8817207342
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 03. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Világiová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8817207342.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Világiovej a členov senátu JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Karola Krochtu v spore žalobcov 1./ Z.. N. Z., nar. XX. XX. XXXX, bytom XX S. M., RG XX XQD, C., O. C., X./ mal. E. C., nar. XX. XX. XXXX, bytom XX S. M., RG XX XQD, C., O. C., zastúpený matkou ako zákonnou zástupkyňou žalobkyňou v 1. rade, obaja zastúpení Mgr. Peter Troščák, advokát. Hlavná 50, 080 01 Prešov, proti žalovanému Slovenská republika, za ktorú koná: Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, Štúrova 2, 812 85 Bratislava, IČO: 00 166 481, o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci s príslušenstvom, o odvolaní žalobcov proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou č.k. 5C/19/2017-43 zo dňa 25.10.2018, takto

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok a vec v r a c i a súdu 1. inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd 1. inštancie žalobu žalobkyne v 1/ rade a žalobcu v 2/ rade zamietol. Vyslovil, že žalovanej proti žalobcom v 1/ a v 2/ rade náhradu trov konania nepriznáva.

2. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil súd 1. inštancie ustanovením § 3 ods. 1 písm. a/, § 4 ods. 1 písm. f/, § 5 ods. 1 a 3, § 6 ods. 1 a 2, § 7, § 15, § 18 ods. 1, 2 a 3 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov účinného od 1.1.2013 a ustanovením § 441 Občianskeho zákonníka.

3. Súd 1. inštancie konštatoval, že má za preukázané, že uznesením vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva PZ vo Vranove nad Topľou zo dňa 13.5.2015 bolo začaté trestné stíhanie a súčasne bolo proti žalobkyne v 1/ rade vznesené obvinenie pre prečin ohrozovaniA mravnej výchovy mládeže podľa ust. § 211 ods. 1 písm. b/ Tr. zák. a pre prečin zanedbanie povinnej výživy podľa ust. § 207 ods. 1, ods. 3 písm. a/ Tr. zák. Uznesením Okresnej prokuratúry Vranov nad Topľou zo dňa 26.6.2015 bola sťažnosť žalobkyne v 1/ rade proti predmetnému uzneseniu o vznesení obvinenia zamietnutá ako nedôvodná. Uznesením Okresnej prokuratúry Vranov nad Topľou zo dňa 6.10.2016 bolo podľa ust. § 215 ods. 1 písm. b) Tr. por. Trestné stíhanie žalobkyne v 1/ rade zastavené.

4. V súvislosti s tým poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1Cdo53/93 zo dňa 28.6.1993 a neskoršie rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1Cdo64/2008 zo dňa 30.9.2009, zároveň na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp.zn. 25Cdo1567/2002 zo dňa 12.6.2003 a Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. II.ÚS25/2011 zo dňa 24.3.2011. Následne konštatoval, že v danom prípade sa uznesenie o vznesení obvinenia nesporne ukázalo ako nezákonné. Skutočnosti ktorými žalobkyňa v 1/ rade mohla odvrátiť vznesenie obvinenia voči svojej osobe jej boli známe, avšak tieto orgánom činným v trestnom konaní nepreukázala. V súvislosti s prílišným zovšeobecňovaním dôvodov odškodnenia poukázal súd 1. inštancie na Uznesenie

Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1Cdo64/2008 zo dňa 30.9.2009. Zároveň poukázal na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. II.ÚS163/2013 zo dňa 13.11.2013.

5. Ďalej súd 1. inštancie skúmal či u žalobcov v 1/ a v 2/ rade sú splnené predpoklady na vznik práva na náhradu nemajetkovej ujmy a zároveň aj majetkovej škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom. Prvým predpokladom je existencia nezákonného rozhodnutia orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávny úradný postup. Po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že už tento prvý predpoklad v prejednávacom prípade nebol splnený. V súlade s vyššie citovanou judikatúrou súd najskôr skúmal, či existovalo zavinenie žalobkyne v 1. rade ako obvinenej (či už vo forme úmyselnej, alebo nedbanlivostnej) na začatí trestného stíhania proti nej. Preukázanie tohto zvinenia znamená, že obvinený svojím zavineným úkonom prispel k tomu, že trestné konanie proti nemu bolo či muselo byť začaté, teda že jeho konanie bolo dôvodom k začatiu trestného stíhania proti nemu. V prípade preukázania takejto skutočnosti nemožno považovať uznesenie o vznesení obvinenia za nezákonné. Príčinnú súvislosť medzi začatím či vedením trestného stíhania a zavinením žalobkyne v 1/ rade súd nehľadal v jeho konaní, ktorým mala podľa orgánov činných v trestnom konaní naplniť skutkovú podstatu trestného činu, pre ktorý bola stíhaná, ale v jej správaní sa pred začatím trestného stíhania ako aj v jeho priebehu, predovšetkým súd prihliadal na jej postoj voči orgánom činným v trestnom konaní, a na skutočnosť, či svojím konaním či úkonmi procesného charakteru zapríčinila, že trestné stíhanie muselo byť začaté a v ňom naďalej pokračované. Uvedené skutočnosti súd skúmal prostredníctvom obsahu vyšetrovacieho spisu Okresného riaditeľstva PZ vo Vranove nad Topľou č. ORP-519-1-VYS-VT-2014. Nespolupráca žalobkyne v 1/ rade s orgánmi činnými v trestnom konaní, skutočnosti ktorými zapríčinila, že voči nej muselo byť trestné konanie začaté ako aj ďalej vedené, až do jeho zastavenia, sú zrejme z konkrétnych častí vyšetrovacieho spisu.

6. Po nariadení znaleckého dokazovania vykonaním psychologického vyšetrenia žalobkyne v 1/ rade ako aj žalobcu v 2. rade uznesením z 26.1.2015, je z úradného záznamu vyšetrovateľa zo dňa 23.2.2015 zrejme, že znalcom PhDr. G. U. mu bolo oznámené, že nemôže vykonať znalecké dokazovanie, keďže žalobkyňa v 1/ rade mu telefonicky oznámila, že sa nachádza v B. aj so synom a domov mieni prísť až v auguste 2015. Žalobkyňa v 1/ rade uviedla v liste zo dňa 19.2.2015, ktorým reagovala na doručenie uznesenia o ustanovení znalca a predvolanie svedka, že psychologické vyšetrenie svojej osoby a svojho syna odmietne. Urobí tak aj v prípade, že sa dostaví na vyšetrenie, žalobkyňa v 1/ rade uvádza, že to môže byť niekedy „v auguste, pravdepodobne, neviem“. Už vyššie popísané konanie žalobkyne v 1/ rade ešte v postavení svedka je možné označiť ako konanie podstatne sťažujúce, ak nie znemožňujúce vykonať jednotlivé úkony trestného konania. Žalobkyňa v 1/ rade sa tu jednoznačne odmieta podrobiť vyšetreniu, pričom zároveň vyjadruje úmysel zotrvať v cudzine a svoj návrat v auguste 2015 označuje iba ako za pravdepodobný.

7. Zo správy Základnej školy K. II XXXX, XXX XX N. nad R. z X.X.XXXX je zrejme, že žalobkyňa v 1/ rade žalobcu v 2/ rade zo školy k uvedenému dňu neodhlásila, pričom má 154 neospravedlnených vymeškaných hodín. Žiadna škola na Slovensku ani v zahraničí si nevyžiadala od školy doklady žalobcu v 2. rade. Zo správy Základnej školy K. II XXXX, XXX XX N. nad R. z 10.6.2015 je zrejme, že žalobkyňa v 1/ rade žalobcu v 2/ rade zo školy k uvedenému dňu neodhlásila, pričom má 344 neospravedlnených vymeškaných hodín. Žiadna škola na Slovensku ani v zahraničí si nevyžiadala od školy doklady žalobcu v 2. rade. Zo správy Základnej školy K. II XXXX. XXX XX N. nad R. z 15.2.2016 je zrejme, že zo strany zákonných zástupcov nedošlo k uvedenému dňu k odhláseniu žalobcu v 2. rade zo školy, škola nemá vedomosť o pobyte maloletého ani o tom, že navštevuje akúkoľvek inú školu.

8. Potvrdenie o návšteve školy žalobcom v 2/ rade v cudzine bolo vyšetrovateľovi doručené až 24.5.2016, a to na základe predchádzajúcich správ žiadaných vyšetrovateľom dňa 7.10.2015 a dňa 15.3.2016.

9. V sťažnosti žalobkyne v 1/ rade z 26.5.2015 proti uzneseniu o vznesení obvinenia žalobkyňa v 1/ rade uvádza, že bežne často odmieta zdravotné vyšetrenia, čoho dôkazom je aj odmietnutie psychologického aj lekárskeho vyšetrenia v trestnej veci. Ďalej uvádza, že tak ako žalobcu v 1/ rade ochránila pred základnou školou, pred obťažovaním zo strany „vranovskej sociálky“, tak isto ho ochráni pred OČTK, a teda aj pred ich úkonmi, vrátane akýchkoľvek vyšetrení. Potvrdila, že na pravidelné preventívne prehliadky, či kontroly k detskému lekárovi so synom nechodíva a ani k zubárovi. Zároveň z písomného vyjadrenia žalobkyne v 1/ rade z 15.9.2015 je zrejme, že sa ohrozovania zdravotného stavu maloletého dopúšťa, neumýva maloletému zuby, nechodíva s ním na preventívne zubné prehliadky,

očné prehliadky, na vyšetrenia u logopéda, avšak chodievala s maloletým dieťaťom vonku, popri cestách, kde ohrozuje nielen zdravotný stav dieťaťa, ale aj jeho život. Vyššie uvedené vyjadrenia žalobkyne v 1. rade možno jednoznačne vyložiť ako odmietavý a negatívny postoj k orgánom činným v trestnom konaní, neochota podrobovať sa ich úkonom. Namiesto predloženia relevantných listín, ktorými žalobkyňa v 1/ rade mohla preukázať nedôvodnosť trestného stíhania, prípadne aby napomohla ozrejmeniu skutočností dôležitých pre trestné stíhanie, táto vyšetrovateľovi písala listy so sarkastickým podtónom.

10. Z mailovej komunikácie z vyšetrovateľom zo dňa 8.6.2015 je zrejmé, že žalobkyňa v 1/ rade uviedla, že nemôže prísť na výsluch na deň 22.6.2018, pretože sa stará o dieťa. Pri výsluchu vykonanom dňa 24.7.2015 žalobkyňa v 1/ rade uviedla, že žalobca v 2. rade chodí do školy vo Veľkej Británii, predložila s list z 17.7.2015, ktorého odosielateľom je F. rada C., ktorý mal preukazovať, že žalobca v 1/ rade navštevuje školu v cudzine. Označenie školy z predmetnej listiny nie je zrejmé. Ku skutkom, z ktorých je žalobkyňa v 1/ rade obvinená, vypovedať odmietla.

11. Znalecké posudky ohľadne vyšetrenia duševného stavu a zdravotného stav, jednak žalobkyne v 1/ rade a jednak žalobcu v 2/ rade, boli vykonané v priebehu mesiaca jún až august 2015, teda po zadržaní žalobkyne v 1/ rade.

12. Vzhľadom na vyššie opísané skutočnosti z vyšetrovacieho spisu je zrejmé, že žalobkyňa v 1/ rade s orgánmi činnými v trestnom konaní začala v obmedzenom rozsahu spolupracovať až po jej zadržaní na letisku, avšak správy o návšteve školy žalobcom v 2/ rade v cudzine vyšetrovateľovi nepredložila, pričom až činnosťou OČTK bolo zistené, že žalobca v 2/ rade navštevoval školu v cudzine, ako aj rozsah jeho dochádzky.

13. Žalobkyňa v 1/ rade svojím zavineným správaním prispela k tomu, že trestné konanie proti nej muselo byť začaté, jej konanie bolo dôvodom k začatiu trestného stíhania a tiež pokračovania v ňom. Dôležité skutočnosti pre trestné konanie žalobkyňa v 1/ rade neoznámila OČTK, práve naopak svojimi úkonmi sťažovala vyšetrowanie a s vyšetrovateľom nespolupracovala. Uznesenie o vznesení obvinenia tak nemožno v danom prípade, s prihliadnutím na vyššie uvedené okolnosti prípadu považovať za nezákonné. Žalobkyňa svojou nespolupracou s orgánmi činnými v trestnom konaní jednoznačne zavinila, že sa voči nej viedlo trestné konanie. Vzhľadom na uvedený záver nemožno považovať uznesenie o začatí trestného stíhania ako aj vznesení obvinenia od ktorých si žalobkyňa v 1/ rade ako aj žalobca v 2/ rade odvodzujú svoj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy považovať za nezákonné. Tak chýba základný predpoklad pre vznik práva žalobcov na náhradu nemajetkovej ujmy obdobne ako pre vznik práva na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánov verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom, a to nezákonné rozhodnutie orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávny úradný postup. Preto súd 1. inštancie konštatoval, že mu neostávalo iné ako žalobu žalobcov v celom rozsahu zamietnuť.

14. Pokiaľ ide o zadržanie na letisku, je potrebné uviesť, že žalobkyňa v 1/ rade mala vedomosť o tom, že sa voči nej vedie trestné stíhanie, nakoľko si proti uzneseniu o vznesení obvinenia podala sťažnosť a z elektronickej komunikácie s vyšetrovateľom vyplýva, že bola upozornená na to, že sa má dostaviť k výsluchu. Náhrada akejkoľvek škody z titulu nezákonného rozhodnutia a ani nesprávneho úradného postupu orgánov činných v trestnom konaní preto v danom prípade neprichádza do úvahy.

15. Nedôvodný je nárok na nemajetkovú ujmu vo výške 2500,- eur. Pokiaľ ide o vznesenie obvinenia voči žalovanej, takisto je z vyšetrovacieho spisu zrejmé, že žalobkyňa v 1/ rade mohla takémuto postupu OČTK zabrániť tým, že by predložila potvrdenie o návšteve školy žalobcom v 2/ rade v zahraničí, (uvedené skutočnosti uvádzala až po vznesení obvinenia, pričom OČTK si museli sami zadovážiť potvrdenie o návšteve školy v zahraničí).

16. Pokiaľ ide o majetkovú škodu 109,99 eur, nebola žiadnym dôkazom preukázaná príčinná súvislosť medzi konaním štátneho orgánu a vznikom uvedenej škody. Aj keď žalobkyňa predložila doklad o kúpe letenky, ktorej cena má predstavovať uplatnenú škodu, nepreukázala v rámci zásad pre civilné sporové konanie do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí (§ 154 CSP), príčinnú súvislosť medzi zakúpením letenky a zadržaním. Žalobkyňa v 1/ rade teda nepredložila žiaden dôkaz smerujúci k preukázaniu príčinnej súvislosti medzi zadržaním a škodou, ktorá jej vznikla. Tu takisto súd 1.inštancie podotýkal, že v prípade, spolupráce žalobkyne v 1/ rade s OČTK. hoci vedela, že sa má dostaviť na výsluch, by nedošlo k jej zadržaniu, preto súd zadržanie vzhľadom na konkrétne okolnosti prípadu (4

MCdo 15/2009) nehodnotí ako protiprávne. Za akým účelom cestovala žalobkyňa na Slovensko, za akým účelom sa vracala do cudziny, či musela kupovať ďalšiu letenku z dôvodu zadržania, všetky tieto skutočnosti ostali v rovine tvrdenia. Nebol navrhnutý žiaden dôkaz, ktorý by jednoznačne preukázal aj dôvodnosť uplatňovaného nároku. V danom prípade vyplynulo z predloženého dôkazu iba to, že dňa 5.8.2015 si zakúpila žalobkyňa v 1/ rade letenku do Veľkej Británie (zadržaná bola na letisku dňa 24.7.2015).

17. Pokiaľ ide o nárok žalobcu v 2/ rade súd 1.inštancie poukázal na skutočnosť, že voči nemu nebolo vedené trestné stíhanie, ale vystupoval v trestnom konaní ako poškodený. Zo strany žalobcu v 2/ rade nebolo žiadnym dôkazom preukázané, to čo tvrdí, a to že mu znaleckým skúmaním naozaj vznikla nemajetková ujma. Zo strany žalobcov v tomto smere nebola navrhnutá ani žiadny dôkaz, ktorý by mohol odôvodňovať nárok na nejakú nemajetkovú ujmu. Aj v tomto prípade platí, čo bolo uvedené vyššie, že zavinenie na tomto znaleckom dokazovaní má žalobkyňa v 1/ rade, ktorá ho spôsobila svojim postojom v konaní. Pokiaľ ide o nemajetkovú ujmu v súvislosti s nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci, platí, čo bolo uvedené vyššie, a to že v danom prípade nie sú splnené predpoklady na priznanie takéhoto nároku žalobcom, z dôvodu absencie nezákonného rozhodnutia.

18. Následne súd 1. inštancie uviedol prečo zamietol návrh na vykonanie dokazovania zo strany žalobcov a to výsluchom žalobkyne v 1/ rade a výsluchom žalobcu v 2/ rade. Za procesnej situácie, kedy súd po predbežnom posúdení zistil, že v danom prípade nie sú splnené zákonné predpoklady pre vznik práva na náhradu nemajetkovej ujmy a práva na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci, by nebolo v súlade so zásadou procesnej ekonomie, vypočúvať strany sporu. Výsluchom strán by v danom prípade mohli byť zistené iba skutočnosti odôvodňujúce výšku nemajetkovej ujmy, čo za stavu, kedy podľa názoru súdu nie sú splnené ani predpoklady pre jej vznik, javí sa v rozpore so zásadou hospodárnosti vyjadrenou v čl. 17 Civilného sporového poriadku (ďalej C.s.p.). Navyše samotní žalobcovia navrhli v ostatnom písomnom vyjadrení zamietnuť všetky návrhy na dokazovanie zo strany žalovaného, kde medzi inými návrhmi bol aj výsluch žalobcov, nakoľko žalobcovia mali za to, že sú „nedôvodné, nepotrebné, zjavne neštandardné“, pretože by bolo nadbytočné vykonávať ďalšie dokazovanie, ktoré by viedlo iba k zbytočným prietahom v konaní, pričom vznik stresu a šoku jednotlivca pri jeho trestnom stíhaní a pri podrobovaní rôznym úkonom v rámci trestného konania považovali za všeobecne známu skutočnosť. Svoj nárok považovali za zrejmy. Uvedený návrh tak súd posúdil iba ako snahu o neprimerané predĺženie konania a obštrukciu zo strany žalobcov po vyhodnotení aktuálnej procesnej situácie.

19. Výrok o trovách konania odôvodnil súd 1. inštancie ustanovením § 251 v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 a 2 C.s.p. V danom konaní boli žalobcovia neúspešní, pretože súd žalobu zamietol. Z uvedeného vyplýva, že v konaní bol plne úspešný žalovaný, ktorému patrí nárok na priznanie náhrady trov konania v rozsahu 100% z jeho celkových trov konania.

20. V zmysle platnej právnej úpravy o konkrétnej výške náhrady trov konania má byť rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia. V tejto súvislosti súd 1.inštancie považoval za potrebné poukázať aj na článok 17 základných princípov C.s.p., kde je stanovený princíp hospodárnosti konania, ako aj postup súdu bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu. Nakoľko žalovaný sa zriekol práva na náhradu trov konania vo vzťahu k žalobcom, súd rozhodol už v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí, že mu nárok na náhradu trov konania nepriznáva.

21. Proti tomuto rozsudku včas podali odvolanie žalobcovia. Právne odôvodnili svoje odvolanie ustanovením § 365 ods. 1 písm. a/, b/, d/, e/, f/ a h/ C.s.p. Poukázali na to, že z bodov odôvodnenia 24 - 57 napadnutého rozsudku vyplýva, že hlavným dôvodom pre zamietnutie žaloby bolo to, že súd 1. inštancie s poukazom na viaceré citované rozhodnutia, ktoré sú v súčasnosti už zastarané a boli súčasťou rozhodovacej praxe najmä Ústavného súdu Slovenskej republiky prelomené a prekonané nepovažoval uznesenie o vznesení obvinenia za nezákonné. Zmienovaný prelom predstavuje Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. I.ÚS 320/2016 zo dňa 7.7.2016, ktorý bol dokonca uverejnený v Zbierke Nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 21/2016. Žalobcovia v 1/ a v 2/ rade zároveň spochybujú záver súdu 1. inštancie o tom, že vznesenie obvinenia si privodila samotná žalobkyňa v 1/ rade tým, že nekooperovala s orgánmi činnými v trestnom konaní, pretože súd 1. inštancie na žiadnom mieste napadnutého rozsudku neuvádza akú konkrétnu a zákonom uloženú povinnosť nespĺnila žalobkyňa v 1/ rade a to vo vzťahu k orgánom činným v trestnom konaní. Z trestného práva vyplýva, že žalobkyňa v 1/ rade ako podozrivá a následne ako obvinená nemala žiadnu

povinnosť poskytnúť orgánom činným v trestnom konaní súčinnosť v dôsledku čoho, nebolo možné od nej požadovať predloženie dôkazov na preukázanie jej nevinu. V absencii potreby výslovnej konštatácie nezákonnosti uznesenia o vznesení obvinenia žalobcovia v 1/ a v 2/ rade poukázali na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. II.ÚS 25/2011 zo dňa 24.3.2011 z ktorého citovali. Keďže uznesením Okresnej prokuratúry Vranov nad Topľou sp.zn. Pv37/15/7713-85 zo dňa 6.10.2016 došlo k zastaveniu trestného stíhania žalobkyne v 1/ rade lebo skutok nie je trestným činom je zrejmé, že uznesenie o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia je s prihliadnutím na závery vyplývajúce z Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. II.ÚS 25/2011 zo dňa 24.3.2011 nezákonné z čoho je zrejmé, že sa nevyžaduje existencia rozhodnutia o zrušení uznesenia o vznesení obvinenia pre jeho nezákonnosť. Následne žalobcovia citovali závery z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4MCdo15/2009 z ktorého vyplýva, že rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonosti) a začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania. Tieto závery prijaté súdnou judikatúrou v čase platnosti zákona č. 58/1969 Zb. sú napriek zmene právnej úpravy stále použiteľné. Následne žalobcovia citovali ustanovenie § 3 a § 6 ods. 1 prvej vety zákona č. 514/2003 Z.z. a konštatovali, že pre správnu interpretáciu ustanovenia § 6 ods. 1 prvej vety zákona č. 514/2003 Z.z. nestačí vychádzať len z jeho jazykového znenia a doslovného gramatického výkladu, ale je nevyhnutné uplatniť výklad systematický a teologický. Z hľadiska teologického výkladu nemožno lipnúť na formálnom zrušení (zmene) namietaného nezákonného rozhodnutia, ale je potrebné splnenie tejto podmienky vykladať extenzívne. Samotná skutočnosť, že je v právomoci orgánu činného v trestnom konaní vydať záväzný pokyn na vznesenie obvinenia, respektíve vzniesť obvinenie z trestného činu konkrétnej osobe neznamena, že táto právomoc môže byť vykonávaná v rozpore so zákonom. Pre posúdenie nezákonnosti rozhodnutia, respektíve podľa postupu orgánu činného v trestnom konaní nie je rozhodujúce ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo. Pričom v prípade ak bolo trestné stíhanie konkrétnej osoby zastavené z dôvodu, že skutok nie je trestným činom, uznesenie ktorým bolo obvinenie vznesené je vždy nezákonné. V tejto súvislosti poukázali na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. I.ÚS 320/2016 zo dňa 7.7.2016. Žalobcovia v 1/ a v 2/ rade poukázali na to, že je nemožné, aby si žalobkyňa v 1/ rade privedila vznesenie obvinenia. V tejto súvislosti poukázali na záverečnú reč svojho advokáta zo dňa 25.10.2018. Na pojednávaní dňa 25.10.2018 bol zo strany súdu 1. inštancie oboznámený ako dôkaz vyšetrovací spis vedený na Okresnom riaditeľstve Policajného zboru vo Vranove nad Topľou pod sp.zn. ČVS:ORP-519/1-VYS-VT-2014, pričom z neho bol prečítaný aj e-mail otca žalobcu v 2/ rade ako druhého zákonného zástupcu tohto maloletého dieťaťa adresovaný pracovníčke Úradu práce sociálnych vecí a rodiny Vranov nad Topľou z februára 2015, kde otec potvrdzuje, že žalobca v 2/ rade navštevuje školu v zahraničí. Pokiaľ teda aj otec vo februári 2015 potvrdil, že žalobca v 2/ rade navštevuje školu v zahraničí je nepochybné, že v máji 2015, kedy bolo vydané uznesenie vyšetrovateľa policajného zboru Okresného riaditeľstva Policajného zboru vo Vranove nad Topľou zo dňa 13.5.2015, ktorým bolo vznesené obvinenie žalobkyne v 1/ rade, nemožno vôbec ani len uvažovať o zavinení žalobkyne v 1/ rade, keď všetkými relevantnými informácie disponoval aj otec ako druhý zákonný zástupca a rovnoprávny rodič. Nie je zrejmé ani logické, prečo orgány činné v trestnom konaní nemali potrebu ako svedka vypočuť aj otca keď vo vyšetrovacom spise sa nachádzal aj e-mail otca žalobcu v 2/ rade. Následne žalobcovia v 1/ a v 2/ rade poukázali na to, že v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci zo strany súdu 1. inštancie a zrejme aj ďalších chýb spočívajúcich v nedostatočnom zistení obsahu podaní žalobcov v 1/ a v 2/ rade, ako aj podaní žalovaného, čo vyplýva z bodu 56 odôvodnenia, je uvedené prečo boli zamietnuté návrhy žalobcov v 1/ a v 2/ rade na vykonanie ich výsluchu je zrejmé, že žalobcovia v 1/ a v 2/ rade nikdy nenavrhlí zamietnuť svoj vlastný návrh na ich výsluch ani návrh žalovaného na výsluch žalobkyne v 1/ rade, keďže ich reakcia sa týkala návrhu žalovaného na výsluch svedkov žalobcov, ktorí potvrdia uvádzaný stres a šok v súvislosti s vedeným trestným stíhaním. Prípadne vyjadrenia a výsluch lekárov oboch žalobcov ako aj ohľadom dokazovania zdravotného stavu zdravotnou dokumentáciou a znaleckými posudkami, pričom návrh na výsluch žalobcu v 2/ rade žalovaný ani nikdy neurobil. So zreteľom na uvedené žalobcovia v 1/ a v 2/ rade navrhli, aby odvolací súd rozsudok zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

22. K odvolaniu žalobcov sa vyjadril žalovaný. Odvolanie žalobcov navrhol zamietnuť ako nedôvodné z dôvodu, že rozsudok súdu 1. inštancie považuje za zákonný. V celom rozsahu sa pridrižava svojho vyjadrenia zo dňa 22.6.2018, a vzhľadom na jeho obsah považuje odvolanie za nedôvodné. Zároveň zaslal kópiu opatrenia generálneho prokurátora Slovenskej republiky o poverení prokurátora zastupovaním generálnej prokuratúry.

23. K vyjadreniu žalovaného k odvolaniu žalobcov sa vyjadrili znova žalobcovia. Uviedli, že vyjadrenie žalovaného je z obsahového hľadiska v rovine všeobecného tvrdenia o tom, že napadnutý rozsudok je zákonný, pričom na vyzdvihnutie údajnej zákonnosti neobsahuje žiadnu skutkovú a právnu argumentáciu na podporu správnosti, respektíve zákonnosti tohto napadnutého rozsudku. Žalobcovia v 1/ a v 2/ rade nepožujú za potrebné sa rozsiahlo vyjadrovať k takémuto vyjadreniu žalovaného a poukázali na svoje odvolanie, kde sa podrobne venujú každej jednotlivéj vecnej správnosti napadnutého rozsudku z čoho vyplýva aj jeho nezákonnosť. Znova poukázali na prelomové rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. I.320/2016 zo dňa 7.7.2016 z ktorého znova citovali. Konštatovali, že ich nárok je dôvodný a opodstatnený.

24. Vyjadrenie žalobcov bolo zaslané na vyjadrenie žalovanému, ďalšie vyjadrenia do spisu predložené neboli.

25. Odvolací súd na základe podaného odvolania preskúmal rozsudok sudu 1. inštancie spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v zmysel zásad uvedených v ustanovení § 379 a nasledujúcich C.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 385 C.s.p. a contrario a zistil, že odvolania žalobcov v 1/ a v 2/ rade sú dôvodné.

26. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

27. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II.ÚS 78/05).

28. K odvolaciemu dôvodu žalobcov, že postupom súdu 1. inštancie došlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci, odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo tak ako v danom prípade síce súd aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval.

29. Z výsledkov vykonaného dokazovania vyplýva, že uznesením vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru vo Vranove nad Topľou zo dňa 13.5.2015 bolo začaté trestné stíhanie a súčasne bolo proti žalobkyni v 1/ rade vznesené obvinenie pre prečin ohrozovanie mravnej výchovy mládeže podľa ust. § 211 ods. 1 písm. b) Tr. zák. a pre prečin zanedbanie povinnej výživy podľa ust. § 207 ods. 1, ods. 3 písm. a) Tr. zák. Uznesením Okresnej prokuratúry Vranov nad Topľou zo dňa 26. 6. 2015 bola sťažnosť žalobkyne v 1. rade proti predmetnému uzneseniu o vznesení obvinenia zamietnutá ako nedôvodná. Uznesením Okresnej prokuratúry Vranov nad Topľou zo dňa 6.10.2016 bolo podľa ust. § 215 ods. 1 písm. b) Tr. por. trestné stíhanie žalobkyne v 1/ rade zastavené.

30. Súd 1. inštancie v dôvodoch svojho rozhodnutia, keď žalobu zamietol poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1Cdo53/93 zo dňa 28.6.1993, 1Cdo64/2008 zo dňa 30.9.2009 aj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 25Cdo1567/2002 a Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 24.3.2011 sp.zn. II.ÚS 25/2011 a II.ÚS 163/2013 zo dňa 13.11.2013. V tejto súvislosti odvolací súd zhodne s názorom žalobcov poukazuje na skutočnosť, že táto právna prax bola už prekonaná. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.z. 4MCdo 15/2009 zo dňa 18.8.2010. Toto rozhodnutie sa týkalo náhrady škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. a bolo po jeho prerokovaní občianskoprávnym kolégiom publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako judikát R37/2014. Právna veta tohto judikátu znie: „zmyslu a účelu § 6 ods. 1 veta prvá zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých

zákonov, zodpovedá interpretácia tohto ustanovenia v zmysle ktorej rovnaké dôsledky, ako zrušenie nezákonného uznesenia o začatí trestného stíhania a o vznesení obvinenia má tiež rozhodnutie o zastavení trestného stíhania vydané z dôvodu, že sa nepotvrdil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným“. Aj keď do toho času existovala rozdielnosť rozhodovania najvyššieho súdu v nastolenej otázke, táto rozdielnosť bola skutočne prekonaná tak, ako tvrdia žalobcovia v odvolaní. V súčasnosti táto rozdielnosť už neexistuje. V čase po rozhodnutí Najvyššieho SR sp.zn. 4MCdo 15/2009 už najvyšší súd nevydal rozhodnutie, ktoré by v porovnaní s týmto rozhodnutím bolo založené na odlišných právnych záveroch. Odvolací súd poukazuje na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3Cdo 194/2010 zo dňa 30.3.2011, sp.zn. 4Cdo 54/2011 zo dňa 30.1.2011, sp.zn. 7Cdo 145/2011 zo dňa 12.12.2012, sp.zn. 7Cdo 87/2012 zo dňa 19.6.2013, sp.zn. 7MCdo/27/2012 zo dňa 19.2.2014. Tieto rozhodnutia spočívajú na právnych záveroch, ktoré zodpovedajú záverom Ústavného súdu SR, ktorý v svojom rozhodnutí zo dňa 7.7.2014 sp.zn. I.ÚS 320/2016 tak, ako správne uvádzajú žalobcovia vo svojom odvolaní konštatoval, že nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania. Zároveň Ústavný súd Slovenskej republiky ďalej vo svojom rozhodnutí konštatoval, že pre posúdenie nezákonnosti rozhodnutia, respektíve postupu orgánu činného v trestnom konaní nie je rozhodujúce ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo. Ak bolo trestné stíhanie konkrétnej osoby zastavené z dôvodu, že sa skutok pre ktorý bolo vznesené obvinenie nestal, že skutok nie je trestným činom, respektíve, že skutok nespáchal obvinený uznesenie, ktorým bolo obvinenému obvinenie vznesené a tiež aj záväzný pokyn prokurátora na vznesenie obvinenia (ak bolo obvinenie vznesené na základe pokynu prokurátora) sú vždy nezákonné, zasahujúce do základných práv jednotlivca. Odvolací súd ešte raz konštatuje, že od publikovania judikátu R37/2014 sa rozhodovacia prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ustálila v tom, že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa preto posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Teda rozhodujúcim meradlom zákonosti začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania.

31. Súd 1. inštancie ďalej konštatoval, že po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že nebol splnený prvý predpoklad v prejednávanom prípade, teda že existovalo zavinenie žalobkyne v 1/ rade ako obvinenej na začatie trestného stíhania proti nej. Zároveň uviedol, že v prípade preukázania takejto skutočnosti nemožno považovať uznesenie o vznesení obvinenia za nezákonné. Konštatoval nespôsobnosť žalobkyne v 1/ rade s orgánmi činnými v trestnom konaní a zároveň uviedol, že existujú skutočnosti ktorými žalobkyňa v 1.rade zapríčinila, že voči nej muselo byť trestné konanie začaté ako aj ďalej vedené až do jeho zastavenia. Tieto majú byť zrejme z konkrétnych častí vyšetrovacieho spisu.

32. Možno prisvedčiť žalobcom, ktorí namietali v odvolaní skutočnosť, že kedy žalobkyňa zapríčinila začatie trestného stíhania. Skutočne zo zápisnice z pojednávania zo dňa 25.10.2018 vyplýva, že súd 1. inštancie oboznámil na č. listu 42 aj komunikáciu na č. listu 83 vyšetrovacieho spisu medzi otcom žalobcu v 2/ rade a pracovníčkou Úradu práce sociálnych vecí a rodiny Vranov nad Topľou. Z tejto mailovej komunikácie vyplýva, že už dňa 10.2.2015 otec maloletého S. C. oznámil pracovníčke A. K. na úrad práce sociálnych vecí a rodiny, že maloletý E. býva uňho a má podanú prihlášku do školy. Škola o tom má vedieť, mal sa rozprávať so zástupkyňou, mala mu zaslať formulár na odhlásenie, ale nič mu nedošlo. Pravidlám formálnej logiky preto nezodpovedá názor súdu 1. inštancie, že by žalobkyňa v 1/ rade mala zapríčiniť začatie trestného stíhania, keď v samotnom vyšetrovacom spise sa na č. listu 83 nachádza uvedená správa z ktorej je zrejme, kde sa maloletý nachádza a že má navštevovať školu, pričom je známa aj mailová adresa otca maloletého (druhého zákonného zástupcu) a možnosť komunikácie úradu práce sociálnych vecí a rodiny s ním). Aj napriek tomu následne dňa 24.7.2015 bolo vydané uznesenie v ktorom bolo pokračované v trestnom stíhaní obvinenej žalobkyne v 1/ rade, a následne bolo vykonané aj znalecké dokazovanie v mesiaci jún - august 2015, teda po zadržení žalobkyne v 1/ rade. Žalobkyňa v 1/ rade mala len v obmedzenom rozsahu spolupracovať s orgánmi činnými v trestnom konaní a ich činnosťou malo byť zistené, že žalobca v 2/ rade navštevoval školu v cudzine ako aj rozsah jeho dochádzky. Ani odvolaciemu súdu tak ako žalobcom nie je zrejme akým zavineným správaním mala prispieť žalobkyňa k tomu, že trestné konanie proti nej muselo byť začaté, že jej konanie malo byť dôvodom k tomuto začiatku trestného stíhania a tiež k pokračovaniu v ňom. Odvolaciemu súdu nie je zrejme ako súd 1. inštancie dospel k záveru, že žalobkyňa v 1/ rade nepatrí

nárok na nemajetkovú ujmu vo výške 2.500,- Eur z dôvodu, že z vyšetrovacieho spisu má byť zrejmé, že žalobkyňa v 1/ rade mohla takémuto postupu orgánom činných v trestnom konaní zabrániť tým, že by predložila potvrdenie o návšteve školy žalobcom v 2/ rade v zahraničí. Teda, že uvedené skutočnosti uvádzala až po vznesení obvinenia, pričom orgány činné v trestnom konaní si museli sami zadovážiť potvrdenie o návšteve školy v zahraničí. Prečo tak orgány činné v trestnom konaní neurobili skôr, teda ešte pred začatím trestného stíhania, touto otázkou sa súd 1. inštancie nezaoberal. Ale v niekoľkých bodoch odôvodnenia špekuluje o zavinení žalobkyne v 1/ rade a jej nespolupráci s orgánmi činnými v trestnom konaní. Zároveň je zo spisu jasné, že žalobkyňa v 1/ rade zaplatila za letenku 109,99 Eur, predložila o tom dôkaz, teda doklad o kúpe letenky. Prečo nevidí súd 1. inštancie príčinnú súvislosť medzi zakúpením letenky a zadržaním žalobkyne, z odôvodnenia rozsudku zrozumiteľne nevyplýva. Zároveň čo sa týka neunesenia dôkazného bremena ohľadne výšky škody spôsobenej poškodeným odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4Cdo/125/2019 zo dňa 27.8.2019, z ktorého vyplýva, že každé trestné stíhanie negatívne ovplyvňuje spoločenský, pracovný a osobný život stíhaného a to bez ohľadu na jeho výsledok. Teda aj je spôsobilé bez ďalšieho vyvolať vznik majetkovej ujmy, najmä v takom prípade ak sa preukáže, že bolo od začiatku nezákonné. Ide o zodpovednosť absolútne objektívnu a za výsledok trestného konania vo veci samej, či nie je založená zodpovednosť štátu za škodu obvineného spôsobenú uznesením o vznesení obvinenia. Pri odškodňovaní nemajetkovej ujmy za nezákonné trestné stíhanie každej fyzickej osoby sudcom nesvedčí bagatelizovanie závažnosti ujmy priznávaním neprimerane nízkych, respektíve žiadnych náhrad. Takéto rozhodnutie treba považovať za obchádzanie zákona i jeho účelu a pôsobí mnohokrát veľmi cynicky bez citu pre elementárnu spravodlivosť alebo absencie postupu podľa pravidla, podľa ktorého „nerob druhému to, čo nechceš, aby robili tebe.“ Za situácie, kedy žalobca nie je schopný presne určiť a preukázať výšku škody spôsobenú nezákonným rozhodnutím, pričom ak sa preukáže a odôvodní, že mu taká škoda vznikla, nemôže odvolací súd rozhodnúť, že mu preto škoda nebude vôbec priznaná, alebo že medzi protiprávnym konaním žalovaného a vzniknutou škodou nie je príčinná súvislosť. V takej situácii má určiť výšku vzniknutej škody podľa spravodlivého uváženia a jednotlivých okolností prípadu.

33. Uvedené sa týka aj zamietnutia nároku žalobcu v 2/ rade z dôvodu, že vystupoval v trestnom konaní ako poškodený. Súd 1. inštancie uviedol, že zo strany žalobcu v 2/ rade nebolo žiadnym dôkazom preukázané to čo tvrdí, že mu znaleckým skúmaním naozaj vznikla nemajetková ujma. Zo strany žalobcov v tomto smere nebol navrhnutý ani žiadny dôkaz, ktorý by mohol odôvodňovať nárok na nejakú nemajetkovú ujmu. Súd 1. inštancie konštatoval, že zavinenie na tomto znaleckom dokazovaní má žalobkyňa v 1/ rade, ktorá ho spôsobila svojim postojom v konaní. Uvedené je v protiklade s bodom 56 odôvodnenia rozsudku súdu 1. inštancie, v ktorom vysvetľuje prečo zamietol návrh na vykonanie dokazovania zo strany žalobcov a to výsluchom žalobkyne v 1/ rade a výsluchom žalobcu v 2/ rade. Teda nemožno jednoznačne povedať, že zo strany žalobcov nebol navrhnutý žiadny dôkaz, ktorý by mohol odôvodňovať nárok na nejakú nemajetkovú ujmu. Súd 1. inštancie nemohol vedieť, či takýmto dôkazom nebude výsluch žalobcov v 1/ a v 2/ rade, ktorý ako dôkaz navrhli, Napriek tomu tento návrh zamietol. Zároveň odôvodnil toto zamietnutie iba tým, že nie sú splnené zákonné predpoklady pre vznik práva na náhradu nemajetkovej ujmy a práva na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci, by nebolo v súlade so zásadou procesnej ekonomie vypočúvať strany sporu. Súd 1. inštancie následne konštatuje, že výsluch strán v danom prípade mohli byť zistené iba skutočnosti odôvodňujúce výšku nemajetkovej ujmy, čo za stavu, kedy podľa názoru súdu nie sú splnené ani predpoklady pre jej vznik sa javí v rozpore so zásadou hospodárnosti konania podľa článku 17 C.s.p. Konštatovanie súdu v bode 54 odôvodnenia a v bode 56 odôvodnenia je teda protikladné. Súd 1. inštancie ako by sa pohyboval v kruhu. Na uvedenom nič nemení ani skutočnosť, že žalobcovia navrhli v ostatnom písomnom vyjadrení zamietnuť všetky návrhy na dokazovanie zo strany žalovaného, teda nie návrhy z ich strany. Z obsahu spisu nevyplýva, že by bolo trestné stíhanie zastavené z dôvodu, že sa naplnil predpoklad o spáchaní trestného činu žalobkyňou v 1/ rade, ale z dôvodu, že sa zistilo, že skutok za ktorý bola trestne stíhaná žalobkyňa v 1/ rade a to prečin ohrozenia mravnej výchovy mládeže podľa § 211 ods. 1 písm. b/ trestného zákona a prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. a/ trestného zákona bolo zastavené trestné stíhanie podľa § 215 ods. 1 písm. b/ trestného poriadku, lebo tento skutok nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci. Z odôvodnenia uznesenia Okresnej prokuratúry Vranov nad Topľou zo dňa 6.10.2016, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 18.11.2016 vyplýva, že obvinená teraz žalobkyňa sa k obom skutkom odmietla vyjadriť, teda využila svoje právo dané jej trestným poriadkom a odmietla vypovedať. Zároveň prokurátor konštatoval, že keďže v priebehu trestného stíhania i napriek neohláseniu a neinformovanosti školy, kde si maloletý plnil povinnú školskú dochádzku, bolo zistené, že maloletý si túto školskú dochádzku plnil vo Veľkej

Británii, kde s ním obvinená žalobkyňa v 1/ rade odcestovala a napriek neabsolvovaniu potrebných očkovaní a nezabezpečeniu nedostatočnej stravy, maloletému nebol ohrozený na živote, jeho vývin je zdravý bolo potrebné podľa § 215 ods. 1 písm. b/ Trestného poriadku trestné stíhanie zastaviť. Z uvedeného uznesenia, ale ani z celého vyšetrovacieho spisu nevyplýva, že by bola žalobkyňa v 1/ rade zavinila začatie trestného stíhania. Úvahe súdu 1. inštancie v tomto smere odvolací súd nerozumie. Zároveň sa prikláňa k názoru, ktorý vyslovili žalobcovia v odvolaní, že súd 1. inštancie na žiadnom mieste napadnutého rozsudku neuvádza akú konkrétnu a zákonom uloženú povinnosť nespĺnila žalobkyňa v 1/ rade a to vo vzťahu k orgánom činným v trestnom konaní, keďže z trestného práva vyplýva, že žalobkyňa v 1/ rade ako podozrivá a následne ako obvinená nemala žiadnu povinnosť poskytnúť orgánom činným v trestnom konaní súčinnosť. Odvolací súd súhlasí i s názorom vysloveným v odvolaní, že nebolo možné od žalobkyne v 1/ rade požadovať predloženie dôkazov na preukázanie jej nevinu. V zmysle platnej judikatúry o nezákonnom trestnom stíhaní fyzickej osoby možno dospieť vtedy, ak táto osoba bola oslobodená spod obžaloby alebo trestné stíhanie bolo zastavené, preto že skutok nespáchala alebo skutok pre ktorý je trestne stíhaná nie je trestným činom. Tak ako to odvolací súd uviedol vyššie doposiaľ sa javí, že išlo o nezákonné trestné stíhanie fyzickej osoby. V rozpore s cieľom zákonodarcu v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. by bolo, aby štát zodpovedal za škodu aj v prípadoch ak s dotknuté osoby skutočne dopustili činu pre ktorý boli trestne stíhané, ale trestné konanie bolo skončené z iných dôvodov zániku trestnosti skutku, napríklad pre premlčanie. Takáto okolnosť však v konaní preukázaná nebola. Právo na náhradu škody zároveň nevznikne, ak bola osoba spod obžaloby oslobodená alebo bolo trestné stíhanie zastavené, pretože nie je trestne zodpovedná alebo ak po právoplatnosti rozhodnutia zanikla trestnosť činu alebo medzinárodná zmluva, ktorá bola vyhlásená spôsobom ustanoveným v zákone alebo amnestia prezidenta republiky nedovoľuje trestné stíhanie, čím prestal byť zmenou zákona trestným činom alebo miernejší trest bol uložený preto, že na trestný čin zákon ustanovil miernejší trest (§ 8 ods. 6 písm. g/ zákona č. 514/2003 Z.z.). V tejto súvislosti znova odvolací súd poukazuje na právnu vetu judikátu R/37/2014 z ktorého vyplýva, že zmyslu a účelu § 6 ods. 1 prvá veta zákona č. 514/2003 Z.z. zodpovedá taká interpretácia tohto ustanovenia v zmysle ktorej rovnaké dôsledky ako zrušenie nezákonného uznesenia o začatí trestného stíhania a o vznesení obvinenia, má tiež rozhodnutie o zastavení trestného stíhania vydané z dôvodu, že sa nepotvrdil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným. Takýto výklad považuje odvolací súd za ústavne konformný a v tejto súvislosti poukazuje napríklad na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky II.ÚS 25/2011 a I.ÚS 320/2016. Podmienka je splnená vždy, ak trestné stíhanie obvineného bolo zastavené z dôvodu, že skutok pre ktorý bolo vznesené obvinenie sa nestal, že skutok nie je trestným činom, respektíve, že skutok nespáchal obvinený. Odvolací súd znova zdôrazňuje, že rozhodujúcim meradlom zákonnosti začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania.

34. Odvolací súd z dôvodov popísaných vyššie nepovažoval rozsudok súdu 1. inštancie za vecne správny a odvolacie námietky žalobcov považoval za dôvodné. Preto postupom podľa ustanovenia § 389 ods. 1 písm. b/ C.s.p., rozsudok zrušil, a v rozsahu zrušenia vrátil vec súdu 1. inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 C.s.p.).

35. Úlohou súdu 1. inštancie bude opätovne posúdiť dôvodnosť podanej žaloby a následne vo veci rozhodnúť a svoje rozhodnutie odôvodniť tak, aby štruktúra odôvodnenia rozhodnutia zodpovedala zásadám vyplývajúcim z ustanovenia § 220 ods. 2 C.s.p. Teda, aby jedno konštatovanie pri hodnotení dôkazov neodporovalo ďalšiemu konštatovaniu, tak ako to v danej veci popísal odvolací súd vyššie. Zároveň súd 1. inštancie zohľadní judikatúru, ktorú je potrebné aplikovať v súčasnosti a na ktorú poukázal odvolací súd v dôvodoch svojho rozhodnutia. Zároveň odvolací súd uvádza, že súd 1. inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu vysloveným v dôvodoch tohto rozhodnutia v zmysle ustanovenia § 391 ods. 2 C.s.p.

36. V novom rozhodnutí rozhodne súd 1. inštancie aj o trovách tohto odvolacieho konania v zmysle ustanovenia § 396 ods. 3 C.s.p.

37. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.